

Fa alguns dies que EL TEMPS ha obert la seua redacció a Mallorca. Per al públic general, això no és cap notícia; per al projecte informatiu d'EL TEMPS, sí. Amb una redacció estable i permanent a Mallorca, fem un pas decisiu en el camí de completar un espai informatiu nacional. És cert que, des del punt de vista de la producció i difusió de la informació, el nostre espai és un espai dividit en tres centres diferents: se suposa que a l'espai català es produeixen i circulen unes notícies, a l'espai valencià unes altres, i a l'espai balear unes altres encara. Se suposa, també, que al públic de cada un dels tres territoris només li interessa allò que passa a casa seua..., i a Madrid. Però si els valencians no participem de la informació generada a Barcelona, si els catalans del Principat no participen d'allò que passa a València, i Mallorca la considerem con a exterior o secundària, malament crearem un àmbit comú no sols d'informació sinó de circulació de les idees.

Això, per a milions de telespectadors, hauria de fer-ho ja TV3 (però no ho fa), i hauria de fer-ho també en el futur la Televisió Valenciana (però no ho farà). Com tampoc no ho fa, per a centenars de milers de lectors, la premsa diària de València, Barcelona o Ciutat de Mallorca. Paradoxalment, tristament, *El País* deu ser l'únic diari que es llegeix habitualment als nostres tres països. L'únic espai informatiu comú, l'únic *nacional*, és el que comparteixen els trenta o quaranta mil lectors d'EL TEMPS. No n'hi ha d'altre. Per això, ara, necessitem *interioritzar* també les Illes, tenir-ne una visió més pròpia i més moderna: saber què hi passa i què hi pensen. De la mateixa manera que els mallorquins, menorquins i eivissencs necessiten interioritzar-nos als valencians i catalans. Que, a través de la informació

compartida, no siguem estranys els uns als altres. A Mallorca, en la terminologia popular, a banda dels nadius hi ha, primer els *valencians* i els *catalans*, després hi ha els *forasters*, i després hi ha els *estrangers*. Valencians i catalans, doncs, no entren en la categoria exterior de *forasters*: són una altra cosa, més pròpia i més pròxima. És en aquest terreny, més enllà de l'àmbit local i més ençà

de l'exterior, on pot situar-se una comunitat nacional.

I ja que no som una sola comunitat política, sí que podem ser una comunitat de circulació d'idees i de notícies. Si no podem compartir una altra cosa, compartim ja el coneixement mutu. I si no el poden compartir milions de persones, que el compartesquen una minoria qualificada i creixent. És possible que moltes de les informacions que es generen a València, a Mallorca o a Barcelona, no siguin aparentment —*objectivament*— tan *importants* fora del seu àmbit immediat com les informacions que es generen, posem per cas, a Madrid. Però seran importants per a nosaltres precisament perquè són *nostres*: a poc a poc, i ara més gràcies a EL TEMPS, l'espai lingüístic i cultural comú ha d'esdevenir també un espai d'interessos comuns. Gràcies a EL TEMPS molts milers de valencians comencem a conèixer millor Catalunya —i, per tant, a mirar-la com a més nostra—, i molts milers de catalans comencen a conèixer i a fer-se seu el País Valencià. A partir d'ara,

Mallorca serà també més nostra i nosaltres serem també més seus.

Això és una de les missions crucials d'aquest setmanari. Una de les raons de la seua existència, i una de les coses que justifiquen l'esforç que entre tots fem cada setmana. □

EL TEMPS a Mallorca